

Petter A. Stordalens tale på Vinterkonferansen (VK) 2009

Kjære Choicere!

Foran dere står verdens stolteste mann. Jeg lover dere, i dette øyeblikk finnes det ingen stoltere mann på denne kloden.

Jeg ser utover salen. Jeg ser utover Globen. Jeg ser dere. *Ett tusen åttehundre og femtiseks* av mine aller beste og mest betrodde kolleger og samarbeids-partnere, og jeg kjenner jubelen stige inni meg. Ikke fordi jeg i en alder av 46 har lært å steppe med pingviner, men fordi jeg veit hva slags mennesker jeg har foran meg.

Jeg veit hva dere er skapt av, for jeg har sett hva dere skaper. Jeg veit hvordan dere tenker, for jeg har sett hva tankene resulterer i. Jeg veit hva dere har gitt, for som selskapets eier, ser jeg hva Choice har fått.

Og når jeg sier at jeg er stolt, så er det fordi:
Alt dette - Choice slik vi kjenner det - har vi skapt.

Alle er bekymret for finanskrisen. Det er ikke jeg. For det er ikke penger som har skapt verdiene i dette selskapet. Det er dere. Det er mennesker som skaper resultater, ikke penger.

Se rundt dere. Se på samfunnet. Se på børsene. Se på oss selv. Vi lever ikke bare i en urolig tid. Vi lever i en utrolig tid. Verden forandrer seg akkurat nå. I forrige uke flytta en svart mann inn i Det hvite hus. 144 år etter at president Araham Lincoln avskaffa slaveriet. 46 år etter at Martin Luther King holdt sin berømte tale foran minnesmerket av nettopp President Lincoln.

Dere husker hva Marthin Luther King sa: «I HAVE A DREAM - om at mine fire små barn en dag vil bo i en nasjon der de ikke blir vurdert på grunnlag av sin hudfarge, men på grunnlag av sin karakter!»

Den drømmen er nå oppfylt, og den har fått et navn: Barack Hussein Obama. Han har startet jobben. Han trenger alle med på dugnaden. Og fortsetter han i dette tempoet, vil han nå langt på fire år. Tenk hva han kan utrette på åtte.

Jeg har aldri lagt skjul på at jeg har latt meg begeistre av Barack Obamas evetyrlige reise mot toppen av verden. Og jeg ble ikke mindre bergtatt etter å ha opplevd selve innsettelsen på tirsdag; sammen med nesten to millioner andre. Jeg slukte hvert ord, jeg pusta inn stemningen og jeg tok med meg den enorme begeistringens hit. Obama lever nå i Choice.

Barack Obama ble valgt fordi han ville forandre USA. «Change has come», sa han, og skapte bibelsk begeistring.

Vi vet hvorfor amerikanerne ble så begeistra. For i Choice elsker vi forandring. Hadde Choice hatt en egen religion, ville *Change* vært dens navn. Vi har bygd Skandinavias største hotellkjede på *Change*. På endring. Vi har forandret det som kunne forandres i denne

bransjen. Og nå, mens de andre sliter, kan vi nyte resultater. Nyte forandringene. For vet dere hva som skjedde i 2008? Vet dere hva som skjedde med Choice mens børsene stupte og revparen sank i hotellbransjen?

Jo, dette skjedde:

- Stenungsbaden utenfor Gøteborg vant bransjens mest prestisjefylte designpris, som en av Europas mest vellykkede møteplasser.
- Clarion Hotel Stockholm ble det første hotellet i Europa som lyktes med å implementere C2, et web-basert forbedringssystem for alle ansatte. Og de lyktes så godt at hotellet ble kåret til Sveriges beste foretak i forbedringsarbeid.
- Det brukerbaserte nettstedet Tripadvisor.com kåret Comfort Hotel Børsparken til Oslos beste hotell.
- Vi utviklet et helt nytt hotellkonsept: Comfort Easy Living.
- Vi åpnet 12 nye Choice-hoteller.
- Vi åpnet Stockholms største og feteste hotell. Clarion hotel SIGN
- Vi bygde ut Quality Globe Hotel.
- Vi innførte økologisk frokost med en sånn tyngde at de gikk tom for økologiske egg både i Norge, Sverige og Danmark.
- Vi bygde åtte brønner i Malawi.
- Vi redda 120 millioner kvadratmeter regnskog - og skal redde enda 700 millioner kvadratmeter i 2009.
- Vi blei kåra til hotellbransjens beste arbeidsplass, 2008.
- Vi vant prisen som Norges beste hotellkjede, 2008.

Og det beste av alt. Vet dere hva det er? Vi i Choice har slutta å være sjuke! Mens sjukefraværet i bransjen og samfunnet rundt oss bare stiger, så har sjukefraværet vårt gått ned med 30%! Det er sjukt det!

Finansmarkedene har fått en diagnose som ikke er bra. De er sjukmeldt for lang tid framover. Men vet dere hva? Choice er 100% friskmeldt! Vi har aldri vært i bedre form. Og det gjør meg uendelig stolt.

Kjære kolleger. I et marked som har opplevd det største fallet siden 1929, har vi vært med på å redefinere hele hotellbransjen. I knallhard konkurranse med sterke internasjonale aktører

har Choice vunnet kampen om å få bygge og drive Sveriges nye nasjonalarena, Swedbank Arena Solna i Stockholm. 400 rom. 8000 VIP-plasser.

Vi har vunnet kampen om bransjens største prestisjeprosjekt i dette hjørnet av verden, i mine øyne den viktigste hotellkontrakten i dette tiåret, nemlig det nye terminalhotellet på Sveriges Hovedflyplass, Arlanda. Vi vant Gardemoen i knallhard konkurranse med Marriot – som trodde de hadde vunnet og innkalte til pressekonferanse. Og vi vant kampen om det nye hotellet som skal bygges i den gamle østbanehallen ved sentralbanestasjonen i Oslo.

Dette er ikke bare fenomenale og overraskende enkeltseire. Disse prosjektene representerer det nye Choice. For hva er det disse hotellene har til felles? Jo, de er knutepunkter. Swedbank Arena Solna blir et knutepunkt for svensk idrett og kultur de neste tiårene. Østbanehallen er et knutepunkt for alle som reiser til og fra Oslo. Gardemoen er det største knutepunktet i Norge, for Norge. Og Arlanda er det viktigste knutepunktet vi har i Skandinavia!

Og hva sier dette om Choice? Det forteller oss at vi er i sentrum av begivenhetene. Det forteller oss at vi er bransjens mest sentrale aktør. Og det forteller oss at vi har blitt - og skal bli - en enda viktigere del av de reisendes liv i framtida.

Og når vi kom gjennom det økonomiske u-året 2008 på denne eksepsjonelt gode måten, så er det fordi, EMB – energi, mot og begeistring – er enda viktigere i vanskelige tider, enn i gode.

Det er bare de beste som klarer å holde motet oppe, som fortsetter å være like entusiastiske og begeistra i dårlige tider. Og de beste er samla her i dag. I vår nye storstue Globen.

Summen av det vi skaper sammen, er uendelig mye mer verdt enn det hver og en av oss skaper aleine. Så markant er denne synergi-effekten, denne positive differansen, denne eksepsjonelle diffusjonen og energien som oppstår når choicere møtes, at den har fått et eget navn: *Choice-ånden. The spirit of Choice.*

Det er ikke penger, men det er *Choice-ånden* som har skapt selskapet slik vi kjenner det i dag. Og Choice-andan er sterk. Den er levende. Den er virkelig.

Og hvis vi er helt stille... hysjsjsjsj.....

Og så begynner å klappe... Først sakte. Kom igjen folkens. Så fortere. Enda fortere! Sånn, ja! Hører dere?! Dette er Choice-andan! Dette er lyden av Choice!!!

For i Choice heier vi på hverandre. I Choice applauderer vi alle som får det til. Og i år fortjener alle dere, stjernene i Choice-gallaksen, som sikrer at Choice står fjellstøtt, som løfter fram våre hotell mens resten av bransjen sliter, som sørger for at gjestene ikke bare kommer igjen, men savner oss når de er borte, alle dere fortjener en ekstra stor applaus! For det er dere som er Choice-ånden.

Bill Clinton sa en gang: «Det vi ønsker skal bli varig, må vi forandre». Jeg veit ikke hva dere synes, men for meg er det egentlig en smertefull erkjennelse.

For refleksjonen er å gjøre det motsatte; å beholde det vi ønsker skal bli varig, akkurat som det er.

Når noe endelig funker, når man endelig får det til med kjæresten, omsider lykkes i markedet, når man knekker koden, finner løsninger... Da er refleksjonen å tviholde på det som gjorde at man lyktes.

Men sånn er det ikke. Vi må forandre for å bevare. En gang i tiden var dette et konservativt slagord. Nå sier demokratene Bill Clinton og Barack Obama det samme. Og det er ikke det minste rart. Behovet for forandring er ekstremt synlig.

Og da tenker jeg ikke bare de finansielle strukturene i verdenssamfunnet, men hos oss. I Choice. Hvis vi ønsker å bevare Choice og den posisjonen selskapet har i dag, må vi forandre oss. Forandre måten vi jobber på. Forandre måten vi tenker på. Forandre måten vi forholder oss til hverandre på.

Vi må kaste om på mye av det vi gjør. For selv om det vi gjør er riktig i dag, er det ikke nødvendigvis rett i morgen. Det betyr ikke at vi skal snu opp ned på alt vi gjør - men at vi skal forberede oss på at alt kan skje. Og vi skal lære av historien.

Ta vår egen historie først: I løpet av de siste 10 årene har vi gjort mer enn noen trodde var mulig å få til i denne bransjen. Men vet dere hva? Vet dere hva som er så spesielt med Choice? Vet dere hva jeg elsker med Choice? Jo, det er at det meste fortsatt er ugjort. Det kommer til å skje mer i Choice de neste tre årene, enn det har gjort i de foregående ti.

Faren min har dere hørt om før. Han var opptatt av at jeg måtte selge de jordbæra jeg hadde. Men han var egentlig ikke så opptatt av *hva* jeg gjorde. Faren min sa: «Det spiller ingen rolle hva du gjør for noe Petter, bare du gjør det skikkelig». Det spiller ingen rolle hva du gjør for noe, bare du gjør det skikkelig.

Om du vasker gølv i Stordalens minimarked, serverer mat eller styrer en hotellkjede, skal du gjøre det *skikkelig*. For gjør du det skikkelig, kan du være stolt av jobben din. Ansvar begynner med å bygge stolthet – her inne. Hos hver enkelt.

Noen snakker om skitjobber. En ung, norsk forfatter dykka ned i hotell-kjeden Thon og fant Nadia. Denne boka heter «En såkalt drittjobb» og kom ut i fjor. Den er ikke veldig spennende, men er likevel interessant lesning for alle i vår bransje som jobber med mennesker. Alle ledere og mellomledere. Alle oss.

Allerede på bokas cover kan vi lese: «*Jeg tjener bare 114 kroner i timen – og det er jo JEG som gjør drittjobben*».

Hvem har fortalt Nadia at hun jobber med skitt? Står det i stillingsbeskrivelsen hennes? «*6 måneders engasjement i en skittjobb med skittlønn?*». Nei, det står ikke det. Men hun

oppfatter det sånn. Hvor kommer denne manglende stoltheten fra? Hvem er det som konsekvent undervurderer jobben hun gjør og kaller det for skit?

(FILMKLIPP med JAGLAND-sitat)

Alle fra Norge husker det sikkert. Dette er Norges tidligere statsminister Thorbjørn Jagland. Han fikk mye dritt for å snakke dritt om andres jobber.

Og det skulle bare mangle. For hvordan i all verden forventer de som styrer landet at innvandrere skal integreres når statsministeren omtaler jobbene deres som skit-jobber? Oppmuntres de som vasker og står i kiosk til å gjøre en god jobb? Bygger vi stolthet på den måten?

177 000 mennesker står bak kassa i Norge. 57 000 vasker. 20 000 tar oppvasken. Vi snakker om en kvart million norske skattebetalere. Her, i Sverige, er tallene enda høyere: 53 000 mennesker jobber i köks- og restaurangbiträden. 183 000 som försäljare. 66 000 personer jobber som hotell- og kontorstädere. Og i Danmark. Vet dere hvor mange som jobber på gølv et innen handel, hotell- og restaurantbransjen i Danmark? 502 000. Over en halv million mennesker!

Jeg starta karrieren i det som Jagland ville kalt en skit-jobb. Jeg sto i kiosk, jeg vaska gølv og jeg pakka varer i poser. Men jeg var stolt. For jeg gjorde det skikkelig. Veit dere hvordan dere pakker skikkelig? Det skal jeg forklare.

(kort historie om pakking av varer)

I Choice har vi over 1000 medarbeidere som rer senger og vasker gølv et. 500 av våre kolleger står i oppvasken. Men vi har ingen møkkajobber! For det du definerer som møkk, blir til møkk. Det gjelder hele samfunnet. Det er ikke hva slags jobb du gjør, men kvaliteten på det du legger i den som bestemmer hvor givende den er. Det hele handler om å løse oppgavene – skikkelig! Om å ta ansvar.

Er det noen her i salen fra Clarion Hotel Stockholm? Kjenner dere Biko?

Biko – er du her? Dette er Biko. Biko vet hva det vil si å ta ansvar.

En natt han hadde vakt i resepsjonen ringte det fra rom 8032. En opprørt italiensk mamma ropte desperat om hjelp. Hennes 8 måneder gamle baby hadde sluttet å puste. Sitasjonen var dramatisk. «My child is dying!!!... My child is dying», gråt mammaen i telefonen.

Biko skjønte alvoret. Han kasta det han hadde i hendene og skyndte seg opp til rommet. Den gråtende mammaen åpner døra og Biko ser at pappaen forsøker få liv i barnet inne på hotellsengen. Men noe er veldig galt. Bikos våkne blick registrerer at pappaens forsøk på gjenopplivning er katastrofalt feil. I stedet for å hjelpe barnet med å puste, er faren i ferd med å kvele den lille.

Klar og bestemt går Biko inn i rommet, ber faren gå til side og setter i gang livredning slik han har lært at det skal gjøres. Sakte men sikkert ser han hvordan livet vender tilbake til barnet. Når ambulanspersonalet kommer like etterpå, kan både de og foreldrene puste letta ut. Barnet lever!

Fordi Biko kan førstehjelp. Og fordi Biko har skjønt at ansvar er noe du tar, ikke noe du får.

Dere veit hva CSR står for? Corporate - social - responsibility. På choisk` kalles det AUH. Ansvar - uttafor - hotelltrappa. Og det har vært en helt sentral del av Choice helt siden vi leide ut vårt første rom.

Uansett hva man kaller det - handler samfunnsansvar dypest sett om etikk og moral. Det handler om hva slags holdning vi har til oss sjøl, livene våre og jobben vi gjør. Ansvar uttafor hotelltrappa. Det som noen kaller Corporate Social Responsibility. Eller CSR.

I min bok finnes det ett minste felles multiplum som må være oppfylt før et selskap profilerer seg på samfunnsansvar og CSR. Er det noen i salen som har lyst til å gjette på hva det er? Hva er minste felles multiplum når vi snakker om samfunnsansvar? Jo – det er skatt!

Hvordan kan man snakke om samfunnsansvar hvis man ikke er villig til å betale inn til felleskassa? Penger som sørger for at politiet får nok ressurser, sjukehusene nok senger, og skolen nok lærere? Hvordan kan jeg snakke om samfunnsansvar, hvis jeg ikke er villig til å betale for veiene som gjør at hotellgjestene kommer fram? Sånn at vi kan tjene penger på dem? Sånn at Choice kan ansette mennesker, sørge for inntekt til 9 000 familier, kort sagt, bidra til at økosystemet går rundt?

Jeg er ikke sosialist. Jeg er opptatt av dette fordi jeg vet at Choice tjener mer penger dess bedre økosystemet, eller storsamfunnet, fungerer.

Vet dere hvem denne mannen er? Det er Connie Jonsson. Sjef i EQT, selskapet som blant annet eier Scandic. Scandic vil ikke betale skatt. Derfor har de konstruert en finurlig struktur som gjør at alt de tjener, hele Scandics skattbare inntekt, ender opp i et selskap som heter Snowflake. Så går pengene via Luxenburg, til et skatteparadis på Gernsey.

De sier de ikke vil betale skatt fordi da taper de konkurransen mot resten av hotellbransjen - som ifølge Scandic heller ikke betaler skatt. Men jeg kan bevise at Conni Jonsson tar feil. Conni Johnsen juger! For det er Choice som er Scandics argeste konkurrent. Og veit dere hva? Vi betaler skatt vi! Mer enn 50 millioner betalte vi til dette landet i fjor. Og vi gjør det bedre enn dem!

Og nå kommer poenget: Man kan ikke snakke om samfunnsansvar, hvis man ikke betaler skatt! Man kan selvsagt benytte skatteplanleggere og bruke de mulighetene som finnes innenfor lovverket. Men man må bidra til fellesskapet.

Det er forskjell på å benytte og utnytte! Og jeg skal gi dere to gode grunner.

1) Vi er moralsk forpliktet til å bidra. 2) Å gi er en god følelse.

Ethvert økosystem har parasitter. I Choice ønsker vi å skape verdier. Ikke snylte på andre. Derfor lar vi oss inspirerer av selskap som engasjerer og fornyer.

Mitt håp er at Choice en dag skal bli for hotellbransjen, det samme som Virgin er for flybransjen og Toyota for bilbransjen. Virgin og Toyota er selskap som legger lista høyere. Som setter nye standarder innenfor sine respektive bransjer. Som viser forbrukerne hva som kan forventes av store aktører når det gjelder å ta ansvar. Og de belønnes for det.

Husker dere kontroversen rundt Ansgar Hotell i Oslo? Se her.
(FILM ANSGAR HOTELL)

Hotellet var ikke en del av Choice. Vi hadde ikke noe juridisk ansvar. Men min ryggmargsrefleks sa at vi hadde et ansvar likevel. Og noen ganger skal man stole mer på ryggmargsreflekser enn jurister. Vi ville vunnet frem i retten. Men vi hadde tapt på gata. For selv om verken det juridiske eller tekniske ansvaret var vårt, så sto vi moralsk ansvarlig for det som skjedde ute blant folk flest.

Til tross villedende medieoppslag i Norge: Pengene er betalt! Vi har rødda opp! Trappa ble vaska fra toppen og ned!

Alle bærekraftige selskap må være i balanse. Og den balansen er avhengig av tre faktorer: Samfunnsansvar, forbrukermakt og den gode gamle kapitalismen.

Det handler om å bygge økosystemer som er bærekraftige. Både internt og eksternt. Dette er den nye kapitalismen. Bærekraftig kapitalisme. Å så, for å gro, for å høste. Men en ny, bærekraftig kapitalisme krever ikke bare forandring, det krever den vanskeligste endringen av dem alle: Holdningsendring.

På kinesisk består ordet krise av to tegn: Det ene står for fare. Det andre står for mulighet. For tre uker siden fikk jeg erfare hva kineserne mener. Det var nyttårsaften. Jeg var i Aspen med Gunhild. Hun var ikke lenger kjæresten min. Jeg hadde nemlig fridd der på fjellet, mitt favorittfjell. Aspen Mountain - som har betydd så mye for meg. Og jeg fikk ja. Det var helt perfekt. Det var skyfri himmel, sky-fritt hode og forventninger om en fantastisk kveld. Dette var vår kveld!

Så skjer det. Bombealarmen går. I hele byen. En gal mann sier han skal sprengne den idylliske amerikanske fjellandsbyen i lufta. Politiet tar det svært alvorlig og tømmer Aspen for mennesker. Jeg mener, de setter opp sånn gul FBI-tape du ser på tv, rundt hele byen.

Samtlige hoteller og restauranter blir evakuert. Alle som bor i Aspen blir evakuert. Folk kjenner panikken stige. De er redd for bombene og løper rundt i gatene. Midt i dette kaoset er det kun ett eneste hotell som ikke blir evakuert, fordi det ligger på utsiden av den gule tapen: *Hotel St. Regis*. Vårt hotell. Hele Aspen kommer dit. Det ramler inn folk kontinuerlig gjennom alle innganger. Det blir smekk fult. Baren er full. Restauranten er full. Salongen er full. Det blir så fullt at folk at folk får servert middagen på pianoet i salongen.

Alle planer går i vasken. Men ikke kvelden. For dette er noe jeg kommer til å huske. Jeg glemmer ikke at forlovelses-middagen ble servert på et blomsterbord – halveis ut i lobbyen. Det kunne faktisk ikke vært mer perfekt.

Sikkerhetssjefen og baggasjebæreren vår, var bare to av de mange ansatte som tok på seg verdens bredeste smil denne kvelden. Og de gjorde alt som sto i deres makt for at alle de evakuerte - i tillegg till alle hotellets gjester - skulle ha det bra.

De bar inn stoler fra konferanseavdelingen så alle skulle få sitteplasser, stuepikene serverte, resepsjonsvaktene tok imot matbestillinger, de jobbet nesten livet av seg.

Og vet dere hva? Alle på hotellet smilte likevel denne kvelden. De ansatte smilte, gjestene, vår sikkerhetssjef og baggasje-gutten. For her var det ingen drittjobber. Her var det spirit og attitude!

Forskjellen på gode og dårlige hoteller måles ikke bare i lekre rom, marmor og messing. Forskjellen på gode og dårlige hoteller måles på hvordan de ansatte behandler sine gjester og håndterer vanskelige situasjoner. Forskjellen på gode og dårlige hoteller ligger i hue og i hjerte på de som jobber der.

St. Regis kunne vært et Choice hotell. Da jeg satt ved blomsterbordet ute i lobbyen i Aspen med hun som skal bli kona mi, *tenkte* jeg akkurat det. Jeg følte det. Nå sitter vi på et Choice-hotell. For det er sånn dere jobber. Det er sånn dere er!

Nå, la oss se litt på hvordan det står til med konkurrentene våre. Ta FIRST først. Der ser det trist ut. Se på inntjeningen deres. Hvor er den? De tjener rett og slett ikke penger. Ikke en gang i gode tider. Og RESIDOR. De sliter med ekspansjonen for å si det mildt. Det er jo blant annet fordi de fleste SAS-hotellene i Sverige har gått til Choice. RICAs markedsposisjon er også interessant. Eller for oss – gledelig. Totalhavari i Sverige. Snakk om opp som en bjørn og ned som en skinnfell. Også våre venner i SCANDIC. Se litt på deres finansielle styrke. De var gjeldfrie. Tenk på det. Nå *har* de ikke annet enn gjeld. For Scandic blir dette gjelds-tiåret! 4,7 milliarder. Subprime og Scandic har en ting felles. Gjeld!

Også er det oss da. Se på oss. Skal vi smile sammen? Er det rart vi har det morsomt i denne bransjen?

Vet der hva jeg liker med pingviner? Jeg kjenner meg igjen i dem. Jeg skjønner følelsen de har når de endelig når iskanten og kan kaste seg ut i vannet etter flere ukers strabasjøs marsj. Jeg skjønner at følelsen er fantastisk, for det er følelsen av å ha kommet til sitt rette element. Dere veit hvordan pingvinene strever når de går? (ta en pingvin-walk bort fra talerstolen) Ikke sant? Det er ikke lett for dem. De som har sett Torgeir Silseth gå kappgang skjønner hvordan pingvinene må ha det. Men når pingvinene kommer til vannet. Når Torgeir kommer på kontoret. Da løsner det. Da leker livet. Der kan pingvinene gjøre det de er skapt for.

Og så kan vi lure. Hvorfor blir de ikke bare der? Hvorfor gjør de ikke det de elsker? Hvorfor bryter de opp, når de kan bli? Hvorfor oppgir de friheten i vann, for å gå - i kø - på land? Jo, de vet hva som venter dem. De finner seg ei dame. Hun legger et egg på beina deres. Så forsvinner hun. Til sjøen, til havet, til frihet og farer ved iskanten. Mens de selv blir værende. Mørket senker seg. Gradestokken synker. Snøstormene kommer tettere. Vindstyrken blir hardere. Og fortsatt har vinteren knapt begynt. Hvorfor?

Fordi de har et større mål. Fordi de vil at stammen skal vokse. Fordi de vet at det de gjør er en investering. I livet. I fremtiden. I hverandre. Og nå skjønner dere at ingenting er tilfeldig her i verden. Det er ikke tilfeldig at vi er her. I globen. IGLO – BEN. Det er ikke tilfeldig at det største løftet Choice noensinne skal gjøre sammen heter Operation Penguin. Operation Penguin. Dere kan like godt notere det med en gang. Framtida er grønn og den heter «ISO 14001».

«Penguin» er navnet på vårt eget miljøstyringssystem. Det skal innføres på samtlige Choice-hotell i løpet av 2009. Og hvis noen i denne sal tror det kommer til å bli enkelt, så tar dere feil. Rica sendte ut en pressemelding i januar 2008 der de informerte om at de skulle svane-sertifisere 20 hoteller innen 2010. Det setter vår ambisjon i perspektiv. Vet dere hva de som har greie på miljø-standarder sier: «ISO-sertifisere 160 hoteller på ett år? Glem det. Det æ`kke mulig», sier de.

Vet dere hva jeg svarer da? Jeg sier: «Dere har greie på mye, men dere har ikke greie på Choice». Dere skjønner ikke hva som bor i denne gjengen. Dere skjønner ikke at Choice er et annerledes selskap. At vi er bygd på Energi, Mot og Begeistring. At vi aldri lar oss stoppe. At når utfordringene kommer, gjør vi som pingvinene. Da reiser vi oss, slipper alt vi har i hendene, marsjerer i felleskap mot målet, stiller oss sammen, skulder ved skulder, til vi har gjennomført det vi bestemte oss for. Sånn er Choice.

Det er derfor vi kommer til å oppnå det umulige nok en gang. Vi er faktisk godt på vei allerede. I fjor implementerte vi det nye miljøstyringssystemet i seks pilothoteller. Kontrollørene, Det Norske Veritas, verdens ledende selskap på sertifisering, har allerede hatt første revisjon. Jeg var imponert over det jeg så.

Men noe av det mest imponerende var at revisorene var imponerte! Når det kom til miljø-engasjement hadde de knapt sett maken.

Veritas mener miljøengasjementet i Choice, både sentralt og ute på hotellene, er helt unikt.

De sier: «Choice har kommet lengre enn det vi hadde forventet». Det betyr at skuta flyter! Operation Penguin er sjøsatt og på vei til et hotell nær deg.

Vet dere forresten hva som gjør Operation Penguin så spesielt? Jo, det er at for oss, for oss som er samlet her på på VK, så handler ikke ISO-sertifisering først og fremst om miljø. For oss handler det i første rekke om ledelse.

Operation Penguin er det største ledelsesoppdraget i Choice-historien. Hvis vi skal klare det alle sier vi ikke greier, så krever det mer enn at alle ansatte i Choice får beskjed om hva de skal gjøre. Det krever at de skjønner hvorfor de skal gjøre det. All motivasjon ligger i dette ene ordet: Hvorfor? Hvorfor bry seg om nye rutiner, når de gamle fungerte godt? Hvorfor gjøre ting annerledes?

Hvorfor gidde å gjøre det lille ekstra? Og det er deres jobb å sørge for at alle som jobber i Choice skjønner det. Dere må motivere. Dere som er samlet her, skal motivere flere tusen medarbeidere. Og hvert år kommer revisorene fra Det Norske Veritas og kontrollerer om dere gjør en god nok jobb. Om dere gjør det – skikkelig.

Jeg vet at dere vil klare det. Jeg vet at dere kommer til å kjøre pingvin-kickoff, pingvin-fester, pingvin-konkurranser med pingvin-premier. Jeg vet at dere ikke bare kommer til å sette i gang et miljøstyringssystem, men at dere kommer til å servere alle ansatte pingviner til forrett, hovedrett og dessert i tida som kommer. Kanskje noen til og med serverer ping-vin til maten.

Og for å inspirere dere underveis. For å understreke vår ambisjon. For å vise verden at vi mener alvor. For å sende et signal ut til våre 9000 ansatte, så skal vi plante dette flagget på vårt eget polpunkt, her i Globen. Det skal stå som et symbol på vår vilje. Det skal stå som et bilde på vår styrke. Det skal stå som et bevis på vår evne til forandring. Og det skal for alltid skrive 2009 inn i Choice-historien som (sett flagget ned på toppen av isopor-fjellet) «The year of challenge».

Challenge yourself er temaet for årets VK. Jeg skal fortelle dere en kort historie som handler om det. Jeg var i København i oktober. På ledersamling i Choice.

Lehman Brothers hadde akkurat gått konkurs. Jeg sto bakerst i den nye konferansesalen på Clarion Hotel Copenhagen etter å ha holdt en tale.

Jeg hadde akkurat snakket alvor. Jeg hadde akkurat sagt at skyene vi har snakket om de siste tre årene ikke lengre befant seg i horisonten, men hang rett over hodene våre. Århundrets økonomiske uvær var i gang, sa jeg.

Og etterpå; etterpå sto jeg der, alene bakerst i salen, og ventet på reaksjonene. Jeg var spent på hvordan alvorstalen min ville bli tatt i mot. Jeg var spent på om det fantes vilje til forandring. Spent på om jeg hadde nådd fram med budskapet mitt.

Så gikk førstemann på talerstolen. Og før han var ferdig merket jeg det. Så kom neste taler, og neste. Og jeg sto bakerst i salen og ble fylt med en stolthet så stor at det fikk håret til å reise seg på armene mine.

Det var noe med hele stemningen. Noe med åpenheten i spørsmålene fra salen. Noe med varmen i fellesskapet. For den ekstremt offensive og positive holdningen som lyste fra alle lederne i Choice, var ekte! Ikke ett ord ble sagt for å imponere meg. Det ble sagt fordi dere mener det. For de dere tror på det. Fordi der er sant.

Det ble sagt med den grunnleggende omtanken som gjør Choice til noe annet enn en arbeidsplass, noe annet enn en hotellkjede. Jeg hadde ikke ventet det. Jeg sto fortsatt bakerst i salen og var rørt. Jeg sloss med klumpen i halsen. For jeg hadde ikke ventet det.

Men jeg burde kanskje ha ventet det. For jeg kjenner dere jo!

Før var det vi som ledet Choice. Før var det vi, ledelsen, som dro Choice framover. Men nå er det organisasjonen som pusher oss. Når jeg sier at mange i Choice kan mer om hotell enn meg, så har det aldri vært så sant som nå. Vi er suverene fordi *dere* er vokst dere så gode. Vi er suverene som kjede, fordi dere er enestående. Fordi dere gjør ting, skikkelig.

Fordi dere ikke er skapt av kjøtt og blod. Dere er skapt av pur energi, reint mot og jublende begeistring. EMB! Og det gjelder ikke bare i gode tider. Det gjelder også når ting går oss imot. Kanskje spesielt da.

Vi har tapt så det sang; anbud i Norge, prestisje i Sverige, penger i Danmark.

Men man må tåle å tape - for vinne. Vi har vunnet hotellkrigen fordi vi tålte å tape. Fordi vi lærte av det. Vi lærte så mye at vi ble bedre enn de vi tapte for.

Vi lærte så mye at vi ble best. Og det er denne råskapen, denne vanvittige energien som vi er i stand til å fylle Globen med i dag, som gjør meg så stolt. Og så trygg, på at Choice bli et enda bedre selskap ... i morgen

(Sang: Tomorrow m/Sølvguttene)

Tusen takk for oppmerksomheten. Dette blir tidenes beste VK.

Festen har just börjat!

Petter